

nej maďarským zákonodarstvom. Ale ani podľa týchto pravidiel nie je opodstatnený nárok na valorizáciu, lebo nie sú dané podmienky predpísané maďarským valorizačným zákonom, zák. čl. XII:1928.

Z týchto dôvodov bola dovolacia žiadosť ako bezpodstatná zamietnutá.

Čís. 15248.

Veriteľ sa nemôže domáhať uspokojenia z majetku dlžníka, ktorý je — v dôsledku simulovanej smluvy, uzavrenej medzi rodičmi a súrodencami dlžníka — pozemnoknižne zapísaný na súrodencov dlžníkových, žalobou odporovacou, ale tak, že vedie exekúciu na nárok dlžníka proti jeho súrodencom.

(Rozh. z 2. júna 1936, Rv III 701/35.)

Otec žalovaných I.—III. st. Ján S. kúpopredajnou smluvou, uzavrenou na oko 26. mája 1931 previedol na II. a III. žalovaných celý svoj nehnuteľný majetok, ktorý bol na nich aj pozemnoknižne zapísaný; v pravde im tento majetok daroval. Ich súrodenec I. žalovaný František S. nič nedostal z otcovského majetku. St. Ján S. zomrel 5. júla 1933 bez zanechania záveti a majetku. I. žalovaný František S. bol dlžníkom žalujúcich, ktorí žalobou proti žalovaným I.—III. domáhali sa toho, aby smluva uzavrená st. Jánom S. s II. a III. žalovanými 26. mája 1931 dotyčne nehnuteľností zapísaných v poz. kn. protokoloch č. 436, 1306 a 1307 obce B. bola vyhlásená voči nim za bezúčinnú a aby žalovaní boli zaviazaní trpeť, že by sa žalujúci z týchto nehnuteľností uspokojili po výšku pohľadávky, ktorú majú proti I. žalovanému. I. žalovaný František S. sa v tomto spore nebránil.

Všetky tri sudy žalobu zamietly. Najvyšší súd z týchto

dôvodov:

Žalujúci žiadajú v žalobe uspokojenie pohľadávky, prisúdenej proti Františkovi S. z nehnuteľností, prepísaných so st. Jána S. na II. a III. žalovaných, na tom základe, že smluva, ktorou nehnuteľnosti boli na II. a III. žalovaných prevedené, je simulovaná v časti, týkajúcej sa podielu prislúchajúceho Františkovi S. Podľa tvrdenia žalujúcich totiž pravá smluvná vôľa strán bola tá, aby tretina nehnuteľností patrila Františkovi S. a len k vôli eludovaniu práv žalujúcich bola smluva na oko uzavrená tak, že celé nehnuteľnosti boli prepísané na II. a III. žalovaných. Žalujúci zaujímajú preto stanovisko, že tretina nehnuteľností prislúcha priamemu dlžníkovi Františkovi S. a II. a III. žalovaní sú povinní trpeť, aby pohľadávka žalujúcich strán bola z nehnuteľností uspokojená.

Podľa tohoto prednesu žalujúci opierajú žalobný nárok o to, že František S. má nárok na tretinu oných nehnuteľností, a nie o to, že

František S. s II. a III. žalovanými uzavrel darovaciu alebo inú smluvu, ktorou nehnuteľnosti jemu patriace prepustil II. a III. žalovaným. Žaloba tedy podľa tohoto prednesu nie je napádacou žalobou, alebo žalobou, založenou na odňatí uspokojovacieho základu veriteľov bezoplatnou smluvou, ale žalobou, ktorou žalujúci nároky Františka S. priamo uplatňujú proti II. a III. žalovaným. Nejde tedy o uplatnenie bezúčinnosti smluvy voči veriteľom, ale o uplatnenie nárokov dlžníka voči tretím osobám.

K uplatneniu takéhoto nároku dlžníka má veriteľ aktívnu legitimáciu len vtedy, jestli právo dlžníka exekučným poredom zabavil a v exekučnom pokračovaní si nadobudol právo k uplatneniu nároku.

Žalujúci si preto v dovolacej žiadosti bezúspešne sťažujú, že odvolací súd neprávom pominul ich dôkazy, ktorými chceli dokázať skutkový základ právneho nároku Františka S. voči II. a III. žalovaným, a že porušením materiálneho právneho pravidla zamietol žalobu na tom základe, že žalujúci by boli oprávnení žalobný nárok uplatňovať len vtedy, jestli by boli poredom exekúcie nadobudli právo k uplatneniu tohoto nároku.

Pokiaľ dovolacia žiadosť vedľa oboznámených už vývodov obsahuje zmienku aj o tom, že žalujúci sú oprávnení nárok Františka S. na povinný diel po otcovi voči II. a III. žalovaným uplatňovať, Najvyšší súd podotýka len to, že žaloba neobsahuje také skutkové prednesy, a ani neobsahuje žalobný petit, z ktorého by sa dalo vyvodiť, že žalujúci chcú uplatňovať nárok Františka S. na povinný diel. K tomu by bolo v prvom rade potrebné, aby označili peňažnú sumu povinného dielu a poskytli dáta o vypočítaní tohoto dielu. Po tejto stránke nemožno sa zaoberať s nárokom žalujúcich už z dôvodu nedostatočného konkretizovania žalobného nároku.

Z týchto dôvodov bola dovolacia žiadosť ako neodovôdnená zamietnutá.

Čís. 15249.

Do rozhodnutí o tom, zda nemanželský otec jest vůbec oprávněn se svým nemanželským dítětem se stýkatí, je dovolací rekurs přípustný. Pochybení při řešení této otázky nezakládá nezákonnost.

(Rozh. ze dne 3. června 1936, R I 572/36.)

Nemanželský otec učinil poručenskému soudu návrh, aby byl soudně upraven jeho styk s nemanželskou dcerou, resp. aby mohl tuto svoji nemanželskou dceru k sobě občas pozvatí. Nižší soudy návrh zamítly. Odvolací soud proto, že nemanželský otec nemá dle zákona nároku na upravení styku se svým nemanželským dítětem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.